

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การประกันสังคมในประเทศไทย ในประเทศไทยกองทุนเงินทดแทน นับเป็นก้าวแรกของการประกันสังคมไทย ที่ให้หลักประกันแก่ลูกจ้างกรณีประสบอันตราย หรือเจ็บป่วยด้วยโรค อันเนื่องมาจากการทำงาน ทั้งนี้กองทุนเงินทดแทน เกิดขึ้นในประเทศไทยครั้งแรก เมื่อปี พ.ศ. 2515 ภายใต้การบริหารของสำนักงานกองทุนเงินทดแทน กรมแรงงาน ตามประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 103 ลงวันที่ 16 มีนาคม 2515 โดยในปีแรกของการให้ความคุ้มครอง จะครอบคลุมเฉพาะ สถานประกอบการที่มีลูกจ้าง 20 คนขึ้นไปที่อยู่ในเขตกรุงเทพฯ แล้วจึงค่อย ๆ ขยายความคุ้มครองออกไปจนครบทุกจังหวัดทั่วประเทศใน วันที่ 1 กรกฎาคม 2531 จวบจนกระทั่งได้มีการผลักดันพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.2533 ให้มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 2 กันยายน 2533 เป็นต้นมา

ประเทศไทยจึงมีการประกันสังคมอย่างเต็มรูปแบบ โดยลูกจ้างจะได้รับความคุ้มครอง ทั้งในเรื่องการประสบอันตราย หรือเจ็บป่วยทุพพลภาพ และตาย ทั้งนี้เนื่องและไม่เนื่องจากการทำงาน รวมไปถึงการคลอดบุตรสงเคราะห์บุตร ชราภาพ และการว่างงาน เฉกเช่นเดียวกับประเทศอื่น ๆ

การประกันสังคม เป็นรูปแบบการจัดสวัสดิการสังคมรูปแบบหนึ่งที่รัฐเป็นผู้จัดขึ้น มีวัตถุประสงค์ที่จะให้หลักประกันแก่ประชาชน ให้มีความมั่นคงในการดำรงชีพ ด้วยการให้ประชาชนผู้มีรายได้แต่ละคนได้มีส่วนช่วยตนเองหรือครอบครัว โดยร่วมกันเสี่ยงภัยหรือช่วยเหลือ บำบัด ความทุกข์ยากเดือดร้อนซึ่งกันและกันระหว่างผู้มีรายได้ในสังคม ด้วยการออกเงินสมทบเข้ากองทุน เรียกว่ากองทุนประกันสังคมโดยมีนายจ้างลูกจ้าง และในบางประเทศมีรัฐบาลร่วมออกเงินสมทบ เข้ากองทุนนี้ด้วย กองทุนนี้จะจ่ายประโยชน์ทดแทนให้แก่ผู้ส่งเงินสมทบเมื่อเกิดความเดือดร้อน เช่นเจ็บป่วยคลอดบุตรว่างงานชราภาพ เป็นต้น (สำนักงานประกันสังคม, 2542, หน้า 2) ดังนั้น การประกันสังคมจึงเป็นวิธีการหนึ่งที่ยึดหลักการพึ่งตนเอง โดยมีความมุ่งหมายที่จะเป็นหลักประกัน และคุ้มครองความเป็นอยู่ของประชาชน ให้มีความมั่นคงในการดำรงชีวิต แม้มีเหตุการณ์ที่ทำให้ต้อง ขาดแคลนรายได้ ก็สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างปกติ

องค์การแรงงานระหว่างประเทศ หรือ ILO ได้กำหนดหลักการของการประกันสังคมของการประกันสังคม (International Labour Organization ILO, 1989, อ้างถึงในสำนักงานประกันสังคม, 2542, น. 12) ไว้ดังนี้

1. การประกันสังคมจะมีการบริหารทางการเงิน โดยวิธีการจัดเก็บเงินสมทบ ซึ่งโดยปกติมักมาจาก การสมทบของนายจ้างและลูกจ้าง ทั้งนี้รัฐจะเข้าไปมีส่วนร่วมในการจ่ายเงิน สมทบหรือเงินอุดหนุนอื่นๆ ด้วยหรือไม่ก็ได้

2. การเข้ามามีส่วนร่วมในการประกันสังคมนั้นจะเป็นลักษณะของการบังคับ ซึ่งมีข้อยกเว้นน้อยมาก

3. เงินสมทบที่จ่ายมานั้นจะจัดตั้งเป็นกองทุนพิเศษ ซึ่งต้องนำไปจ่ายเป็นประโยชน์ทดแทนตามที่กำหนด และนำไปใช้ในการบริหาร

4. ส่วนเกินของเงินสมทบจะนำไปลงทุนเพื่อให้กองทุนมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้น

5. สิทธิในการรับประโยชน์ทดแทนของผู้ประกันตนขึ้นอยู่กับ การได้จ่ายเงินสมทบ ที่เป็นไปตามเงื่อนไข โดยไม่ต้องมีการตรวจสอบความจำเป็น หรือการตรวจสอบรายได้แต่อย่างใด

6. อัตราเงินสมทบและอัตราประโยชน์ทดแทนจะมีความสัมพันธ์กับรายได้ของผู้ประกันตน

7. การประกันสังคมกรณีเจ็บป่วยจากการทำงาน

สำหรับคุณลักษณะสำคัญของหลักประกันประกันสังคม จะประกอบไปด้วย คุณลักษณะสำคัญ ดังต่อไปนี้ (กรมประชาสงเคราะห์, 2541, หน้า 21-23)

1. เป็นระบบของการเฉลี่ยทุกข์-เฉลี่ยสุข ซึ่งกันและกันระหว่างมวลสมาชิก ซึ่งโดยทั่วไปรัฐบาลจะให้ความสำคัญแก่บุคคลที่ทำงานมีรายได้และอยู่ในระบบแรงงานก่อน หลังจากนั้นจะขยายความคุ้มครองไปสู่ผู้ทำงานที่มีรายได้นอกระบบ การจ้างงานปกติ ซึ่งจัดอยู่ในกลุ่ม ที่เรียกว่า แรงงานนอกระบบ

2. เงินสมทบที่เก็บไปนั้นจะสะสมเป็นกองทุนซึ่งจะให้สิทธิประโยชน์เฉพาะกับบุคคลที่ส่งเงินสมทบ ซึ่งประเทศไทยเรียกว่า ผู้ประกันตนเท่านั้น

3. การเก็บเงินสมทบ ซึ่งถือว่าเป็นภาษีพิเศษ ซึ่งจะเก็บจากบุคคลที่กฎหมายกำหนดเท่านั้น ทั้งนี้ความสำเร็จประการหนึ่งของการประกันสังคม ก็คือ เป้าหมายหลักที่จะทำให้ การประกันสังคมสามารถครอบคลุมทุกตัวบุคคลของประชาชนในชาติ (Universal Coverage) ได้ในอนาคต

นอกจากนี้แล้ว ตามข้อตกลงภายใต้อนุสัญญาที่ 102 ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ (สำนักงานประกันสังคม, 2558) ยังได้กำหนดสิทธิประโยชน์ขั้นพื้นฐานของการประกันสังคมไว้ 9 ประการ คือ กรณีเจ็บป่วย กรณีคลอดบุตร กรณีทุพพลภาพ กรณีตาย กรณีสงเคราะห์ครอบครัว กรณีชราภาพ กรณีว่างงาน การดูแลผู้ที่ขาดการอุปการะ และกรณีประสบอันตรายหรือเจ็บป่วย อันเนื่องมาจากการทำงาน สำหรับประเทศไทยได้จัดการดำเนินการระบบประกันสังคมเป็น 2 กองทุน คือ กองทุนประกันสังคมและกองทุนเงินทดแทน

ด้วยเหตุนี้ สามารถสรุปได้ว่า การประกันสังคมนี้จะสามารถให้ความช่วยเหลือบุคคลเหล่านั้นให้ได้รับการรักษาพยาบาล โดยมีการจ่ายเงินทดแทนการขาดรายได้ เนื่องจากการที่ต้องพักรักษาตัวหรือหยุดงาน หรือต้องพิการทุพพลภาพ ตลอดจนจ่ายเงินค่าทำศพ ค่าสงเคราะห์บุตร เป็นต้น จึงนับได้ว่า การประกันสังคมเป็นการเสริมมาตรการหลักของความมั่นคงทางสังคมที่รัฐพึงมอบให้แก่ประชาชนอีกทางหนึ่ง

หลักการสำคัญของประกันสังคม คือ การประกันความมั่นคงในการดำรงชีพของบุคคล ดังนั้น บางครั้งที่ประชาชนต้องประสบอุบัติเหตุที่ทำให้ไม่สามารถทำงานได้ ก็จะมีรายได้จำนวนหนึ่ง เป็นเป็นการเลี้ยงชีพโดยไม่ต้องเดือดร้อนจนเกินไป โดยหลักข้อปฏิบัติกำหนดไว้ว่าในขณะที่ประชาชน สามารถทำงานมีรายได้ในยามปกตินั้น จะต้องมีการหักเงินจากรายได้เพียงเล็กน้อย เพื่อที่จะนำเงิน จำนวนนั้นเข้าไปเก็บสะสมในกองทุนประกันสังคมอย่างสม่ำเสมอ และฝ่ายรัฐบาลจะเป็นฝ่ายจัดสรร เงินงบประมาณอุดหนุนสมทบด้วย ในกรณีที่เงินลูกจ้าง ฝ่ายนายจ้างก็จะถูกกำหนดให้ต้องร่วม จ่ายเงินสมทบในกองทุนเท่าที่จำนวนเงินที่ลูกจ้างแต่ละคนต้องจ่าย โดยรัฐบาลเองนั้นจะเป็น ผู้รับผิดชอบบริหาร โครงการ มีการกำหนดกฎหมายและข้อระเบียบบังคับต่างๆ ขึ้นมาให้เป็นแนวทาง ในการบริหารเมื่อผู้ที่อยู่ภายใต้ข้อกำหนดของการประกันสังคมมีเหตุที่ไม่สามารถทำงานหาเลี้ยงชีพ ตนเองและครอบครัวได้ตามปกติ เงินรายได้ทั้งหมดสะสมหยุดลงและเข้าเงื่อนไขที่กฎหมาย ประกันสังคมกำหนด รัฐบาลก็จะต้องเป็นผู้รับผิดชอบจ่ายเงินประโยชน์ทดแทนให้แก่บุคคลนั้นจนกว่า บุคคลนั้นจะสามารถกลับมาทำงานเป็นปกติได้ทั้งหมด ดังนั้นแล้ว การประกันสังคมจึงมิใช่ การสงเคราะห์ที่รัฐบาลให้ความช่วยเหลือประชาชนเพียงฝ่ายเดียวเท่านั้น แต่เป็นหลักที่กำหนดให้ ประชาชนช่วยเหลือตนเองและช่วยเหลือซึ่งกันและกันตามแนวทางการเฉลี่ยความเสี่ยงภัยร่วมกันของ สมาชิก โดยที่รัฐบาลนั้นเป็นผู้ให้การสนับสนุนร่วมด้วย

สำหรับแรงงานของประเทศไทยนั้นในปัจจุบันสามารถจำแนกได้เป็น 2 ประเภท คือ แรงงานในระบบและแรงงานนอกระบบซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ (เครือข่ายแรงงานนอกระบบ, 2548, หน้า 2-3)

1) แรงงานในระบบ (Formal Sector) นั้นได้มีการให้คำจำกัดความของ“แรงงาน ในระบบ” ว่าหมายถึงแรงงานที่ทำงานในระบบการจ้างงานที่มีรายได้ประจำมีเงินเดือนที่แน่นอน หรืออาจจะเรียกว่าเป็น “มนุษย์เงินเดือน” นั้น และที่สำคัญที่สุด คือ แรงงานในระบบจะได้รับการคุ้มครองสวัสดิการต่างๆ ตามที่กฎหมายกำหนด นอกจากนั้นแรงงานในระบบยังมีโอกาสที่จะก้าวหน้าในชีวิตการทำงานและได้รับสิทธิคุ้มครองจากการประกันสังคม การประกันสุขภาพ และประกันสุขภาพ

2) แรงงานนอกระบบ (Informal Sector) ได้มีการให้คำจำกัดความของ“แรงงาน นอกระบบ” หมายถึง แรงงานที่ทำงานอิสระ หรือเป็นแรงงานที่ไม่ได้รับการคุ้มครองในระบบ การประกันสังคม ได้แก่ คนงานที่รับงานไปทำที่บ้าน (Home-Base Worker) เช่น คนใช้ในบ้านของ คนรวย คนขับรถ คนทำสวน หรือคนงานที่ทำงานแบบเหมาช่วง (Sub-Contract Worker) เช่น คนงานก่อสร้าง คนงานทำถนน โดยสามารถที่จะจำแนกประเภทของแรงงานนอกระบบได้ 2 กลุ่ม ดังนี้

2.1) กลุ่ม 1 คือ กลุ่มที่ทำงานรับจ้าง และมีเงินเดือนประจำ ได้แก่ แรงงานที่รับจ้าง เอางานไปทำที่บ้าน แรงงานรับจ้างทำการเกษตรตามฤดูกาล แรงงานประมง คนรับใช้ คนทำงานบ้าน และคนขับรถ (ส่วนตัวตามบ้าน) เป็นต้น

2.2) กลุ่ม 2 คือ กลุ่มที่ทำอาชีพอิสระทั่วไป ได้แก่ คนขับรถรับจ้าง เกษตรกร ชาวนา ชาวสวน แม่ค้าหาบเร่ แผงลอย ช่างเสริมสวย ช่างตัดผม เจ้าของร้านขายของชำขนาดเล็ก เป็นต้น

นอกจากนี้แล้วยังสามารถจำแนกแรงงานนอกระบบของประเทศไทยตามรูปแบบ การดำเนินธุรกิจได้ออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ คือ กลุ่มที่ 1 คือ แรงงานนอกระบบภาคการผลิต เช่น แรงงาน ที่ทำการผลิตสินค้า หรือทำงานอยู่ที่บ้านของตนเอง กลุ่มที่ 2 คือ แรงงานนอกระบบ

ภาคบริการ เช่น คนขับรถรับจ้าง หาบเร่แผงลอย คนเก็บขยะ คนรับซื้อของเก่า หมอนวด แพนโบราณ และกลุ่มที่ 3 คือ แรงงานนอกระบบภาคการเกษตร เช่น ลูกจ้างภาคเกษตร และ เกษตรกรพันธะ สัญญา เมื่อทำการเปรียบเทียบร้อยละของแรงงานในระบบและนอกระบบจำแนก ตามกลุ่ม ทางเศรษฐกิจ พ.ศ. 2557 พบว่า ในภาคการเกษตรนั้น มีจำนวนแรงงานนอกระบบ คิดเป็น ร้อยละ 68.2 แตกต่างจากจำนวนแรงงานในระบบภาคการเกษตรที่มีเพียง ร้อยละ 8.5 เท่านั้น ขณะที่ ในส่วน ของภาคการผลิตและภาคการค้าและบริการ กลับพบว่า มีจำนวนแรงงานนอกระบบน้อยกว่าจำนวน แรงงานในระบบ โดยในส่วนของภาคการผลิตนั้น มีจำนวนแรงงานนอกระบบเพียง ร้อยละ 10.8 และ จำนวนแรงงานในระบบของภาคการผลิต คิดเป็นร้อยละ 45.7 ส่วนในภาคการค้า และบริการนั้น มีจำนวนแรงงานนอกระบบ คิดเป็นร้อยละ 33.9 ในขณะที่มีจำนวนแรงงานใน ระบบ คิดเป็นร้อยละ 60.5 เมื่อพิจารณาตามประเภทของการประกอบกิจกรรมทางเศรษฐกิจ พบว่า

แรงงานนอกระบบ มากกว่าครึ่งหนึ่งทำงานอยู่ในภาคเกษตรกรรม รองลงมา คือ ภาคการค้าและบริการ และภาคการผลิต (มูลนิธิเพื่อการพัฒนาแรงงานและอาชีพ, 2557)

จากที่กล่าวมาในข้างต้น เป็นการแสดงให้เห็นว่า ในระยะแรกของการประกันสังคมนั้น ได้ให้ความสำคัญเพียงแต่เฉพาะแรงงานในระบบเท่านั้น ขณะที่กำลังแรงงานส่วนใหญ่เป็นแรงงานนอกระบบที่ไม่ได้รับการคุ้มครองสวัสดิการและหลักประกันการทำงาน

ปัจจุบันสำนักงานประกันสังคมได้ให้ความสำคัญนโยบายในการขยายความคุ้มครองไปสู่แรงงานนอกระบบ หรือกลุ่มผู้ใช้แรงงานที่ไม่ได้ทำสัญญาว่าจ้างอย่างเป็นทางการ ทำให้มีความยากลำบากที่จะนำแรงงานเหล่านี้เข้าสู่ระบบประกันสังคมเหมือนเช่นกลุ่มแรงงานในระบบ แรงงานนอกระบบจึงไม่ได้อยู่ในกรอบความคุ้มครองของกฎหมายแรงงาน เพราะการไม่มีสถานที่ เป็นทางการ ความไม่แน่นอนของรายได้ หรือไม่มีนายจ้างเป็นผู้รับผิดชอบในการเข้าสู่ระบบประกันสังคม และยังก่อให้เกิดปัญหามากมาย เช่น การไม่มีข้อมูลอยู่ในระบบ ส่งผลให้แรงงานเหล่านั้นถูกจ้างงานภายใต้เงื่อนไขที่ไม่เป็นธรรม หรือการมีรายได้ไม่แน่นอนซึ่งส่วนใหญ่จะไม่ได้รับ ค่าแรงขั้นต่ำ และไม่ได้รับการคุ้มครองจากกฎหมายแรงงาน

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาระดับการรับรู้สิทธิประโยชน์ของกองทุนประกันสังคม
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์รับรู้สิทธิประโยชน์ของกองทุนประกันสังคม

สมมุติฐานงานวิจัย

ปัญหาในการเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับการใช้สิทธิประโยชน์กองทุนประกันสังคม มีความสัมพันธ์กับการรับรู้สิทธิประโยชน์กองทุนประกันสังคมของพนักงาน

ขอบเขตของการศึกษา

ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาเกี่ยวกับการรับรู้สิทธิประโยชน์กองทุนประกันสังคมของพนักงานบริษัท นครชัย ชัฟฟลายแอนด์ซีวิล จำกัด มี 2 ปัจจัย ดังนี้

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา ตำแหน่งงาน รายได้ ระยะเวลาในการเป็นผู้ประกันตน จำนวนครั้งที่ขอรับประโยชน์ทดแทนทั้ง 7 กรณี
2. ตัวแปรตามคือการรับรู้สิทธิประโยชน์กองทุนประกันสังคมของพนักงานบริษัทนครชัย ชัฟฟลาย แอนด์ซีวิล จำกัด ได้แก่

2.1 กรณีเจ็บป่วยหรือประสบอันตราย

2.2 กรณีทุพพลภาพ

2.3 กรณีเสียชีวิต

2.4 กรณีคลอดบุตร

2.5 กรณีสงเคราะห์บุตร

2.6 กรณีชราภาพ

2.7 กรณีว่างงาน

ขอบเขตด้านประชากร

การกำหนดการวิจัยครั้งนี้มีประชากรที่ต้องการสำรวจเป็นพนักงาน บริษัท นครชัย
ชีพพลายแอนด์ ซีวิล จำกัด จำนวน 47 คน

ขอบเขตด้านระยะเวลา

การวิจัยครั้งที่ทำการศึกษางานวิจัยและเก็บข้อมูล ตั้งแต่ เดือนธันวาคม พ.ศ.2562 - เดือน
มิถุนายน พ.ศ.2563

จากการทบทวนวรรณกรรมผู้วิจัยได้นำเอากระบวนการรับรู้ของมนุษย์ (Schermerhorn,
Hunt, & Osborn, 1982 อ้างถึงใน อรรถัย จันทวงศ์, 2555, หน้า 9) พระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.
2533 และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ของวลัยพร จันทรสุทธิ (2550) และอรรถัย จันทวงศ์ (2555) มาเป็น
แนวทางการสร้างกรอบแนวคิดในการวิจัยดังนี้

กรอบแนวคิดการศึกษา

ตัวแปรอิสระ

1. เพศ
2. อายุ
3. สถานภาพ
4. ระดับการศึกษา
5. ตำแหน่งงาน
6. รายได้
7. ระยะเวลาในการเป็นผู้ประกันตน
8. จำนวนครั้งที่ขอรับประโยชน์ทดแทน
ทั้ง 7 กรณี
9. ปัญหาในการเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับการใช้สิทธิ
ประโยชน์กองทุนประกันสังคม

ตัวแปรตาม

- การรับรู้สิทธิประโยชน์กองทุน
ประกันสังคม จำนวน 7 กรณี**
1. กรณีเจ็บป่วยหรือประสบอันตราย
 2. กรณีทุพพลภาพ
 3. กรณีเสียชีวิต
 4. กรณีคลอดบุตร
 5. กรณีสงเคราะห์บุตร
 6. กรณีชราภาพ
 7. กรณีว่างงาน

ภาพประกอบที่ 1 กรอบแนวคิดการศึกษา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบการรับรู้สิทธิประโยชน์กองทุนประกันสังคมของพนักงานบริษัท นครชัย ชัพพลายแอนด์ชีวิล จำกัด
2. เพื่อทราบปัญหาและอุปสรรคในการเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์กองทุนประกันสังคม
3. เพื่อหาแนวทางในการแก้ปัญหาการเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์กองทุนประกันสังคม

นิยามศัพท์เฉพาะ

การรับรู้ หมายถึง การรู้สึกรู้หรือระลึกถึงความหมายเพื่อให้เกิดความเข้าใจต่อสิ่งนั้นนั้น โดยอาศัยความรู้ดั้งเดิมประสบการณ์เดิมในอดีตและความต้องการของตนเอง

กองทุนประกันสังคม หมายถึง หลักประกันตามพระราชบัญญัติประกันสังคมทั้ง 7 กรณีให้แก่ผู้ประกันตนให้ได้รับประโยชน์ทดแทนเมื่อต้องประสบอันตรายหรือเจ็บป่วย ทูพพลภาพหรือตาย โดยไม่ได้เกิดจากการทำงานรวมทั้งกรณีคลอดบุตร สงเคราะห์บุตร ชราภาพ และว่างงาน

ลูกจ้าง หมายถึง ผู้ซึ่งทำงานให้นายจ้างโดยได้รับค่าจ้างไม่ว่าจะเรียกชื่ออย่างไรแต่ไม่รวมถึงลูกจ้างซึ่งทำงานเกี่ยวกับงานบ้าน อันมิได้มีการประกอบธุรกิจอื่นรวมอยู่ด้วย

ผู้ประกันตน หมายถึง ลูกจ้างที่เริ่มเข้าทำงานอายุไม่ต่ำกว่า 15 ปีและไม่เกิน 60 ปี และอยู่ในสถานประกอบการที่มีลูกจ้างตั้งแต่หนึ่งคนขึ้นไปที่ยื่นทะเบียนประกันสังคม

พนักงาน หมายถึง บุคคลที่บริษัทและพนักงานสัญญาจ้างระยะสั้นที่มีสัญญาจ้างตามระยะเวลา

ตำแหน่งงาน หมายถึง หน้าที่ความรับผิดชอบหน้าที่ของพนักงานแต่ละฝ่ายภายในบริษัท โดยแบ่งตามโครงสร้างของบริษัทโดยแบ่งเป็นผู้จัดการ วิศวกร ผู้ควบคุมงาน ผู้ช่วย หัวหน้าช่าง ธุรการ นักการ บัญชีแม่บ้าน ผู้ช่วยแม่บ้าน พนักงานก่อสร้าง

สิทธิประโยชน์ หมายถึง ประโยชน์ที่ได้ตามสิทธิ์ คือสิ่งที่เป็นผลดีที่บุคคลใด ๆ พึงจะได้รับตามที่ระบุไว้ในกฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับบุคคลนั้น เช่น ระบุไว้ในสัญญา สนธิสัญญา กฎ ระเบียบต่าง ๆ เช่น บริษัทประกันชีวิตบางแห่งให้สิทธิประโยชน์แก่ผู้เอาประกันสูงกว่าบริษัทอื่น พนักงานบริษัทนี้ได้รับสิทธิประโยชน์เป็นค่าเช่าบ้าน

ทูพพลภาพ หมายถึง การสูญเสียอวัยวะหรือสูญเสียสมรรถภาพของอวัยวะหรือของร่างกาย หรือสูญเสียภาวะปกติของจิตใจจนไม่สามารถทำงานได้